

De raad van de gemeente Bergen;

gelezen het voorstel van het college van de gemeente Bergen van 10 december 2013;

gezien het advies van de Algemene Raadscommissie van 9 januari 2014;

gelet op artikel 147, eerste lid Gemeentewet, artikel 8 eerste lid, onderdeel b en h, artikel 9a, twaalfde lid, artikel 18 van de Wet werk en bijstand, artikel 30c, eerste lid Wet structuur uitvoeringsorganisatie werk en inkomen, artikel 35, eerste lid onder b van de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte werkloze werknemers alsmede artikel 35, eerste lid onder b van de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte gewezen zelfstandigen.

besluit vast te stellen de volgende:

Afstemmingsverordening WWB, IOAW en IOAZ gemeente Bergen 2014

Hoofdstuk 1. ALGEMENE BEPALINGEN

Artikel 1. Begripsomschrijvingen

1. Alle begrippen die in deze verordening worden gebruikt en die niet nader worden omschreven hebben dezelfde betekenis als in de Wet werk en bijstand (WWB), de Wet structuur uitvoeringsorganisatie werk en inkomen (Suwi), de wet Inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte werkloze werknemers (IOAW), de wet Inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte gewezen zelfstandige (IOAZ), de Algemene wet bestuursrecht (Awb) en de Gemeentewet.
2. In deze verordening wordt verstaan onder:
 - a. het college het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Bergen (NH);
 - b. WWB Wet werk en bijstand;
 - c. IOAW Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte werkloze werknemers;
 - d. IOAZ Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte gewezen zelfstandigen;
 - e. algemene bijstand de bijstand bedoeld in artikel 5, onderdeel b, van de WWB;
 - f. bijzondere bijstand de bijstand bedoeld in artikel 12 en artikel 13 derde lid van de WWB;
 - g. bijstand algemene en bijzondere bijstand;
 - h. uitkering bijstand op grond van de WWB, alsmede een uitkering op grond van de IOAW en de IOAZ;
 - i. bijstandsnorm de toepasselijke bijstandsnorm als bedoeld in artikel 5, onderdeel c van de WWB, de toegekende bijzondere bijstand voor levensonderhoud of, voor zover sprake is van een IOAW of IOAZ uitkering, de grondslag van de uitkering als bedoeld in artikel 5 IOAW respectievelijk artikel 5 IOAZ;

j. verlaging	het verlagen van de bijstandsnorm op grond van artikel 18, tweede lid van de WWB en de uitkering op grond van artikel 20 IOAW/IOAZ;
k. Rijks kas bekostigt onderwijs	onderwijs als bedoeld in artikel 13 tweede lid onder c van de WWB;
l. WI	Wet Inburgering;
m. belanghebbende	degene wiens belang rechtstreeks bij een besluit is betrokken op grond van artikel 1:2 Algemene wet bestuursrecht;
n. grondslag	de van toepassing zijnde grondslag als bedoeld in artikel 5 van de IOAW en IOAZ;
o. suwi	Wet structuur uitvoeringsorganisatie werk en inkomen.

Artikel 2. Mate van verlaging

De verlaging vindt plaats met inachtneming van de ernst van de gedraging, de mate waarin de belanghebbende de gedraging kan worden verweten en de omstandigheden waarin hij verkeert.

Artikel 3. Het besluit tot opleggen van een verlaging

In het besluit tot het opleggen van een verlaging wordt in ieder geval vermeld: de reden van de verlaging, de duur van de verlaging, het percentage waarmee de uitkering wordt verlaagd en, indien van toepassing, de reden om af te wijken van de standaard verlaging.

Artikel 4. Afzien van het verlagen van de uitkering

1. Het college ziet af van het toepassen van een verlaging indien:
 - a. elke vorm van verwijtbaarheid ontbreekt; of
 - b. de gedragingen als bedoeld in artikel 8, 10 en 12 van deze verordening meer dan één jaar vóór constatering van die gedraging door het college heeft plaatsgevonden.
2. Het college kan afzien van het verlagen van de uitkering indien het daarvoor dringende redenen aanwezig acht.
3. Indien het college afziet van het verlagen van de uitkering op grond van dringende redenen wordt de belanghebbende daarvan middels een besluit op de hoogte gesteld.

Artikel 5. Schriftelijke waarschuwing

Bij de verwijtbare gedragingen genoemd artikel 8, 10 en 12 in deze verordening kan worden afgezien van het toepassen van de verlaging als daartoe dringende redenen aanwezig zijn. Daarbij wordt rekening gehouden met de ernst van de gedraging in relatie tot de verlaging. Als het college van mening is dat het geven van een waarschuwing meer in verhouding staat met de ernst van de gedraging dan besluit het college geen verlaging toe te passen, maar te volstaan met een waarschuwing. Er kan worden volstaan met het geven van een schriftelijke waarschuwing, tenzij het niet of niet behoorlijk nakomen van de verplichting plaatsvindt binnen een periode van een jaar te rekenen vanaf de datum waarop eerder aan de belanghebbende een schriftelijke waarschuwing bekend is gemaakt.

Artikel 6. Ingangsdatum en tijdvak van een verlaging

1. Een verlaging wordt toegepast op de bijstandsnorm met ingang van de eerstvolgende kalendermaand volgend op de maand waarin het besluit tot het toepassen van de verlaging aan de belanghebbende is bekend gemaakt. Indien over deze periode de bijstandsnorm reeds is verlaagd, vindt de verlaging aansluitend op deze periode plaats. Daarbij wordt uitgegaan van de op dat tijdstip voor die belanghebbende geldende bijstandsnorm.
2.
 - a. In afwijking van het eerste lid wordt bij een nieuwe aanvraag de uitkering verlaagd vanaf de datum van ingang van de uitkering. De uitkering hoeft dan niet te worden herzien.
 - b. Ook bestaat de situatie dat voorafgaand aan de nieuwe aanvraag de belanghebbende daarvoor ook een uitkering ontving en belanghebbende toen een besluit heeft

gekregen, waarin een verlaging is opgelegd, en deze verlaging nog niet of niet geheel ten uitvoer kon worden gelegd vanwege de beëindiging van de uitkering. Als de periode tussen de beëindigingsdatum van de uitkering en de datum toekenning van de nieuwe uitkering niet meer dan 30 dagen bedraagt, dan wordt de verlaging direct bij aanvang van de nieuwe uitkering hervat.

3. Een opgelegde verlaging die niet kan worden uitgevoerd omdat de bijstand dan wel de uitkering van belanghebbende is beëindigd, herleeft indien belanghebbende binnen 12 maanden na datum besluit tot het opleggen van de verlaging opnieuw een beroep doet op de bijstand.

Artikel 7. Berekeningsgrondslag

Een verlaging wordt berekend over de bijstandsnorm.

Hoofdstuk 2. Niet nakomen van de verplichtingen met betrekking tot de arbeidsinschakeling

Artikel 8. Gedragingen

Gedragingen van een belanghebbende waardoor de verplichting op grond van artikel 9 WWB, 9a van de WWB dan wel artikel 37 en 38 van de IOAW of artikel 37 en 38 van de IOAZ niet (tijdig) of onvoldoende is nagekomen, worden onderscheiden in de volgende categorieën:

1. Eerste categorie:

- a. het niet als werkzoekende ingeschreven staan of het niet tijdig verlengen van de inschrijving bij het UWV-werkbedrijf of de organisatie bedoeld in artikel 9, eerste lid onderdeel a WWB of artikel 37 eerste lid onderdeel b van de IOAW en IOAZ;
- b. het binnen een zoektijd van 4 weken toch aanvragen van een uitkering, terwijl geen sprake is van de uitzondering als vermeld in artikel 41 zesde en achtste lid van de WWB;
- c. het te laat komen op een afspraak al dan niet bij een derde in verband met de arbeidsinschakeling.

2. Tweede categorie:

- a. het niet tijdig overleggen van documenten en/of bewijsstukken die naar het oordeel van het college noodzakelijk zijn voor de vaststelling van de verrichte inspanningen ten aanzien van het zoeken naar betaald werk;
- b. het niet voldoen aan de ontheffing verbonden re-integratieverplichtingen die een alleenstaande ouder heeft indien haar/hem op grond van artikel 9a WWB of artikel 38 IOAW/IOAZ een ontheffing van de arbeidsplicht is verleend;
- c. het niet op tijd komen op de werkplek voor het verrichten van naar vermogen opgedragen onbeloonde maatschappelijk nuttige werkzaamheden als bedoeld in artikel 9, eerste lid, onder c, van de WWB of artikel 37 lid 1 onderdeel f van de IOAW/IOAZ, dan wel anderszins deze werkzaamheden niet naar vermogen uitvoeren.
- d. het niet verschijnen op een afspraak al dan niet bij een derde om op een bepaalde plaats en tijd te verschijnen in verband met de arbeidsinschakeling;
- e. gedragingen die de inschakeling in arbeid belemmeren;
- f. het niet of in onvoldoende mate meewerken aan een door het college aangeboden inburgeringsvoorziening;

3. Derde categorie:

- a. het niet meewerken aan het opstellen, uitvoeren of evalueren van een plan van aanpak, genoemd in artikel 44a van de WWB;
- b. het niet of onvoldoende inspannen tot het verkrijgen van algemeen geaccepteerde arbeid;
- c. het niet of onvoldoende nakomen van de verplichting tot gebruik maken van geboden re-integratie-instrumenten, waaronder begrepen het onvoldoende meewerken aan een onderzoek naar de mogelijkheden tot arbeidsinschakeling, scholing, onbeloonde maatschappelijk nuttige werkzaamheden, een participatiebaan of vrijwilligerswerk;

4. Vierde categorie:

- a. het tijdens de zoektijd van 4 weken als bedoeld in artikel 41 vierde lid van de WWB niet naar vermogen solliciteren en/of zoeken naar mogelijkheden in het door Rijks kas bekostigd onderwijs;
- b. het niet aanvaarden van onbeloonde maatschappelijk nuttige werkzaamheden, een participatiebaan of vrijwilligerswerk;
- c. het niet aanvaarden van algemeen geaccepteerde arbeid.

Artikel 9. Hoogte en duur van een verlaging

1. De verlaging, bij gedragingen zoals bedoeld in artikel 8 van deze verordening, wordt vastgesteld op:
 - a. 10% van de bijstandsnorm gedurende één maand bij gedragingen van de eerste categorie;
 - b. 20% van de bijstandsnorm gedurende één maand bij gedragingen van de tweede categorie;
 - c. 50% van de bijstandsnorm gedurende één maand bij gedragingen van de derde categorie;
 - d. 100% van de bijstandsnorm gedurende één maand bij gedragingen van de vierde categorie.

Hoofdstuk 3. Overige gedragingen die leiden tot een verlaging

Artikel 10. Tekortschietend besef van verantwoordelijkheid

1. Een verlaging wegens tekortschietend besef van verantwoordelijkheid voor de voorziening in het bestaan zoals bedoeld in artikel 18, tweede lid van de WWB wordt toegepast in andere dan de in artikel 8 van deze verordening vermelde situaties.
2. De verlaging:
 - a. is gelijk aan het percentage en de duur, waarmee een uitkering krachtens een werknemersverzekering of sociale voorziening, of een daarmee naar aard en doel overeenkomende buitenlandse regeling of private verzekering wegens een verwijtbare gedraging is verlaagd;
 - b. bedraagt 20% van de bijstandsnorm gedurende ten hoogste het aantal maanden dat te snel op het vermogen is ingeteerd indien de belanghebbende op onverantwoorde wijze de middelen, waarover hij beschikte of redelijkerwijs kon beschikken, heeft aangewend behoudens het gestelde onder c en d van dit artikel;
 - c. bedraagt 20% van de bijstandsnorm gedurende ten hoogste het aantal maanden dat belanghebbende aanspraak moet maken op een uitkering vanwege het verwijtbaar afzien van een erfenis, waarmee hij, bij aanvaarding daarvan, zelf in de noodzakelijke kosten van het bestaan had kunnen voorzien;
 - d. bedraagt 20% van de bijstandsnorm gedurende ten hoogste het aantal maanden dat belanghebbende (volledig) aanspraak moet maken op een uitkering vanwege het verwijtbaar afzien van het hem toekomende deel van de boedel in het kader van een echtscheiding, waarmee hij (deels) zelf in de noodzakelijke bestaanskosten had kunnen voorzien;
 - e. bedraagt 100% van de bijstandsnorm gedurende één maand, indien belanghebbende door de (boetewaardige) gedraging verwijtbaar geen recht heeft op een uitkering krachtens een werknemersverzekering, een sociale voorziening of een daarmee naar aard en doel overeenkomende buitenlandse regeling of private verzekering of geen aanspraak kan maken op door Rijk's kas bekostigd onderwijs waardoor hij aanspraak heeft moeten maken op een uitkering;
 - f. bedraagt 100% indien de belanghebbende door eigen toedoen algemeen geaccepteerde arbeid, waaronder mede verstaan gesubsidieerde arbeid en workfirst, niet behoudt gedurende één maand;
3. Indien de belanghebbende anderszins blijkt geeft van tekortschietend besef van verantwoordelijkheid voor de voorziening in het bestaan wordt de verlaging van de bijstand qua hoogte en duur op individuele gronden vastgesteld waarbij rekening wordt gehouden met het principe dat de verlaging toegepast wordt over de periode dat de belanghebbende als gevolg van zijn gedraging eerder of langer recht heeft op bijstand;
4. In geval er sprake is van een tekortschietend besef van verantwoordelijkheid voor de voorziening in het bestaan, kan het college in plaats van een verlaging toe te passen ook overgaan tot het verstrekken van bijstand in de vorm van een geldlening.

5. Indien een belanghebbende de verleende bijzondere bijstand niet besteed heeft aan het doel waarvoor hij deze bijstand heeft gevraagd, van deze verordening overgegaan tot verlaging van 10% van de bijstandsnorm gedurende een maand;
6. In afwijking van de voorgaande leden wordt de bijzondere bijstand geweigerd, indien het beroep op bijzondere bijstand het gevolg is van tekortschietend besef van verantwoordelijkheid.

Artikel 11. Zeer ernstige misdragingen

1. Indien een belanghebbende zich zeer ernstig misdraagt door verbaal geweld, of discriminatie tegenover het college of zijn ambtenaren, onder omstandigheden die rechtstreeks verband houden met de uitvoering van de WWB, IOAW of IOAZ, wordt onverminderd artikel 2 van deze verordening de uitkering verlaagd met 50% van de bijstandsnorm gedurende een maand.
2. Indien een belanghebbende zich zeer ernstig misdraagt door intimidatie (uitoefenen van psychische druk) zaakgericht fysiek geweld (vernielingen), mensgericht fysiek geweld of een combinatie van agressievormen tegenover het college of zijn ambtenaren, onder omstandigheden die rechtstreeks verband houden met de uitvoering van de WWB, IOAW of IOAZ, wordt onverminderd artikel 2 van deze verordening de uitkering verlaagd met 100% van de bijstandsnorm gedurende een maand.

Artikel 12. Niet nakomen van overige verplichtingen

1. Indien een belanghebbende één of meerdere door het college opgelegde verplichtingen op grond van artikel 55 WWB niet of onvoldoende nakomt, wordt een verlaging toegepast.
2. De verlaging wordt voor de duur van een maand vastgesteld op:
 - a. 10% van de bijstandsnorm bij het niet verlenen van medewerking aan betaling in natura van een deel van de bijstand in situaties zoals bedoeld in artikel 57sub b van de WWB;
 - b. 20% van de bijstandsnorm bij het niet verlenen van medewerking aan het in naam van de belanghebbende doen van door het college noodzakelijk geachte betalingen uit de toegekende bijstand in situaties zoals bedoeld in artikel 57 sub a van de WWB;
 - c. 20% van de bijstandsnorm bij het niet voldoen aan de verplichtingen die zijn gericht op meerdere zekerheid voor de nakoming van de aan de bijstand verbonden rente- en aflossingsverplichtingen (artikel 48, derde lid van de WWB);
 - d. 20% van de bijstandsnorm bij het niet verlenen van medewerking aan de verplichting tot het verkrijgen van (meer) partner- en/of kinderalimentatie;
 - e. 20% van de bijstandsnorm bij het niet verlenen van medewerking aan het aangaan dan wel het tot stand komen van een (wettelijk) schuldhulpverleningstraject;
 - f. 50% van de bijstandsnorm bij het niet voldoen aan de verplichting zich te onderwerpen aan een noodzakelijke behandeling van medische of psycho-sociale aard;
 - g. 50% van de bijstandsnorm bij het niet of in onvoldoende mate voldoen aan de in het kader van een (wettelijk) schuldhulpverleningstraject opgelegde verplichtingen;
 - h. 50% van de bijstandsnorm bij het anderszins niet of niet volledig nakomen van een verplichting als bedoeld in artikel 55 van de WWB.

Hoofdstuk 4. Samenloop en recidive

Artikel 13. Samenloop van gedragingen

1. Indien een belanghebbende zich tegelijkertijd schuldig maakt aan verschillende gedragingen die het niet, niet volledig of te laat nakomen van een verplichting verbonden aan de uitkering tot gevolg heeft, wordt voor het bepalen van de hoogte en de duur van de verlaging uitgegaan van de gedraging waarop de zwaarste mate van verlaging is gesteld.
2. Indien sprake is van een gedraging die schending oplevert van een in deze verordening genoemde verplichting en van de inlichtingenplicht zoals bedoeld in artikel 17 eerste lid WWB, artikel 13 IOAW of artikel 13 IOAZ, wordt geen verlaging opgelegd.
3. In afwijking van het gestelde in het eerste lid wordt bij een cumulatie van verschillende gedragingen, of een herhaling daarvan, met inachtneming van het gestelde in deze

verordening de uitkering afwijkend verlaagd op grond van deze verordening. Deze afwijkende verlaging vindt niet plaats indien dit gelet op de ernst van de gedraging, de mate van verwijtbaarheid en de omstandigheden van de belanghebbende niet verantwoord is.

4. Bij een samenloop van verlagingen waardoor de totale verlaging meer dan 100% bedraagt wordt de verlaging gehalveerd onder gelijktijdige verdubbeling van de periode.
5. Lid 4 van dit artikel is niet van toepassing indien er sprake is van een verlaging in verband met zeer ernstige misdragingen, zoals bedoeld in artikel 11 van deze verordening.

Artikel 14. Recidive

1. Indien een belanghebbende zich binnen twaalf maanden na bekendmaking van een besluit waarmee een verlaging is toegepast vanwege een gedraging als bedoeld in artikel 8, artikel 10 of artikel 10 en 12 van deze verordening, opnieuw schuldig maakt aan een verwijtbare gedraging zoals bedoeld in voornoemde artikelen, wordt de duur van de verlaging verdubbeld.
2. Indien de belanghebbende zich na een tweede verwijtbare gedraging opnieuw schuldig maakt aan een verwijtbare gedraging, dan wordt de hoogte en de duur van de verlaging bepaald ter hoogte van minimaal het gestelde in voorgaand lid.

Artikel 15. Samenloop bij weigeren uitkering IOAW/IOAZ

Indien het college de uitkering op grond van artikel 20 eerste lid IOAW of artikel 20 tweede lid IOAZ blijvend of tijdelijk weigert en de gedraging die tot deze weigering heeft geleid tevens op grond van deze verordening tot een verlaging zou kunnen leiden, blijft een verlaging ter zake van die gedraging achterwege.

Hoofdstuk 5. Handhaving

Artikel 16. Oneigenlijk gebruik en misbruik van de bijstand dan wel de uitkering

1. Het college stelt beleidsregels hoogwaardige handhaving en debiteurenbeheer op met het te voeren beleid op het gebied van handhaving, bestrijding van misbruik, oneigenlijk gebruik en de te verwachten resultaten van de Wet werk en bijstand, de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte werkloze werknemers en de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte gewezen zelfstandigen.
2. De in het eerste lid genoemde beleidsregels hoogwaardige handhaving en debiteurenbeheer bevatten in ieder geval de informatie met betrekking tot het beleid inzake:
 - a. terugvordering van te veel of ten onrechte betaalde bijstand;
 - b. verhaal van bijstand op derden;
 - c. het aantal aangeboden fraudezaken aan het Openbaar Ministerie.

Hoofdstuk 6. Slotbepalingen

Artikel 17. Onvoorziene gevallen

In gevallen die de uitvoering van deze verordening betreffen en waarin deze verordening niet voorziet, beslist het college.

Artikel 18. Overgangsbepaling

Hierbij is aansluiting gezocht bij het overgangsrecht in artikel XXV van de Wet aanscherping handhaving en sanctiebeleid SZW - wetgeving.

Artikel 19. Citeertitel

Deze verordening wordt aangehaald als de Afstemmingsverordening WWB, IOAW en IOAZ gemeente Bergen 2014.

Artikel 20. Inwerkingtreding

1. Deze verordening treedt in werking met ingang van de dag na publicatie en werkt terug tot 1 januari 2013;
2. De Afstemmingsverordening WWB, IOAW en IOAZ gemeente Bergen 2012, zoals vastgesteld op 12 april 2012 wordt ingetrokken.

Aldus vastgesteld in de openbare vergadering van de raad
van de gemeente Bergen op 30 januari 2014

De griffier,

de voorzitter,

Algemene toelichting

Rechten en plichten in de WWB

De gemeenteraad heeft ingevolge de WWB, IOAW en IOAZ een verantwoordelijkheid met betrekking tot de invulling van de rechten en plichten van personen die een uitkering ontvangen. Mede gelet op de rechtszekerheid van een uitkeringsgerechtigde is de raad wettelijk verplicht nadere regels te stellen over de bevoegdheid tot het opleggen van een verlaging (het verlagen van de uitkering bij niet-nakoming plichten). Gemeenten hebben daarmee de ruimte om een nadere afweging te maken welke gedragingen leiden tot welke mate van verlaging. Dit is tot uiting gebracht in deze verordening, waarbij proportionaliteit voorop staat.

Rechten en plichten zijn twee kanten van één medaille. Artikel 18 eerste lid WWB en artikel 20 IOAW en IOAZ spreken over het verlagen van de uitkering en de daaraan verbonden verplichtingen, de omstandigheden, mogelijkheden en middelen van een belanghebbende. In deze bepaling wordt benadrukt dat het vaststellen van de hoogte van de uitkering en de daaraan verbonden verplichtingen voor belanghebbende maatwerk is. Daarbij moet recht worden gedaan aan de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de belanghebbende.

Artikel 18 tweede lid WWB en artikel 20 IOAW en IOAZ leggen een directe koppeling tussen de rechten en verplichtingen van de belanghebbende: het recht op een uitkering is altijd verbonden aan de plicht zich in te zetten om weer onafhankelijk te worden van de uitkering. Dit betekent dat de vaststelling van de hoogte van de uitkering niet alleen afhangt van de toepasselijke bijstandsnorm en de beschikbare middelen van de belanghebbende, maar ook van de mate waarin de verplichtingen worden nagekomen.

Verlaging van de uitkering

Verlaging van de uitkering vindt plaats indien belanghebbende zijn medewerkingsplicht, zoals bepaald in artikel 9, artikel 9a, artikel 17, tweede tot en met vierde lid of voortvloeiende uit artikel 55 van de WWB niet, niet volledig of te laat nakomt.

Ook gedragingen voortvloeiend uit tekortschietend besef voor de verantwoordelijkheid van het bestaan leiden tot een verlaging van de uitkering. Dit geldt ook als belanghebbende zich zeer ernstig misdraagt jegens het College of zijn ambtenaren.

Tevens dient de uitkering te worden verlaagd indien belanghebbende zijn inlichtingenplicht schendt, voor zover die gedraging heeft plaatsgevonden vóór 1 januari 2013.

Alleen wanneer iedere vorm van verwijtbaarheid ontbreekt of als er sprake is van zeer dringende redenen, ziet het college hiervan af.

Actualisatie Afstemmingsverordening

Per 1 januari 2013 is de Wet aanscherping handhaving en sanctiebeleid SZW-wetgeving in werking getreden. Deze wet betreft een zogeheten Verzamelwet op het gebied van de Sociale Zekerheidswetgeving. In deze Verzamelwet zijn ondermeer wijzigingen aangaande de WWB opgenomen. Deze wijzigingen zijn de belangrijkste aanleiding om de Afstemmingsverordening thans te herzien.

Met de invoering van deze wetgeving heeft de bestuurlijke boete namelijk opnieuw zijn intrede gedaan in de WWB, IOAW en IOAZ. Voor de in werking treding van deze Verzamelwet leidde schending van de inlichtingenplicht nog tot verlaging van de uitkering. Per 1 januari 2013 is hiervoor de bestuurlijke boete in de plaats gekomen.

Voorts is het Ministerie SZW de mening toegedaan dat er nog strenger gehandhaafd dient te worden door gemeenten. Strafverhoging en uitbreiding van sancties zijn daartoe middelen. In de actualisatie van de Afstemmingsverordening is deze zienswijze verwerkt. Er zijn meer gedragingen benoemd (landelijk is de tendens gedragingen meer te specificeren) en de strafmaat is in voorkomende gevallen verhoogd.

Het college deelt de zienswijze van het Ministerie en acht het van groot belang dat een uitkering alleen terecht komt bij die burgers die hieraan de meeste behoefte hebben.

De belanghebbende dient er alles aan te doen om zo spoedig mogelijk en zoveel mogelijk of helemaal weer in de eigen kosten van levensonderhoud te gaan voorzien. Het nakomen van aan de uitkering verbonden verplichtingen is hiervoor van essentieel belang. En het niet nakomen hiervan dient in dat geval van een passende sanctie te worden voorzien. De sanctie wordt dan ook zwaarder en voor een langere periode opgelegd naarmate de gedragingen ernstiger en meer van invloed zijn op het onnodig (lang/teveel) ontvangen van een uitkering en daarmee meer nadelige financiële gevolgen heeft voor de gemeente.

Verrekening bestuurlijke boete bij recidive

De WWB verplicht de gemeenteraad in een verordening nadere regels te stellen over de bevoegdheid de beslagvrije voet tijdelijk buiten werking te stellen bij verrekening van de recidiveboete. Gemeenten krijgen daarmee de ruimte een afweging te maken van situaties of omstandigheden waarin het buiten werking stellen van de beslagvrije voet niet proportioneel wordt geacht. Het is mogelijk deze regels onder te brengen in de Afstemmingsverordening. De gemeenteraad heeft er echter voor gekozen deze regels niet in deze verordening op te nemen. De regels over de bevoegdheid de beslagvrije voet tijdelijk buiten werking te stellen bij verrekening van de recidiveboete zijn neergelegd in de Verordening Verrekening bestuurlijke boete bij recidive.

Onderstaand volgt de artikelsgewijze uitleg van de afstemmingsverordening.

Artikelsgewijze toelichting

Hoofdstuk 1. Algemene bepalingen

Artikel 1. Begripsomschrijvingen

Er is voor gekozen om begrippen die al zijn omschreven in de WWB, IOAW, IOAZ, Awb, Suwi of de Gemeentewet niet afzonderlijk te definiëren in deze verordening. Dit voorkomt dat in geval van wijziging van betreffende definities in de betreffende wetten ook de verordening moet worden gewijzigd. Onder de 'bijstandsnorm' (tweede lid onderdeel i) wordt in deze verordening verstaan de in de situatie van belanghebbende geldende bijstandsnorm. Dit is de toepasselijke norm, vermeerderd met toeslagen, en verminderd met verlagingen, alles inclusief vakantietoeslag alsmede de toegekende bijzondere bijstand voor levensonderhoud. Voor zover sprake is van een uitkering op grond van de IOAW of de IOAZ wordt onder bijstandsnorm verstaan de toepasselijke grondslag zoals bedoeld in artikel 5 IOAW en artikel 5 IOAZ.

In de verordening wordt het begrip 'belanghebbende' gebruikt. Dit begrip wordt in artikel 1:2 van de Algemene wet bestuursrecht omschreven als 'degene wiens belang rechtstreeks bij een besluit is betrokken'.

Artikel 18 van de WWB spreekt over het afstemmen van de bijstand. De verordening heeft dan ook als citeertitel Afstemmingsverordening. In de verordening wordt echter niet gesproken over het afstemmen van de bijstandsnorm, maar over het verlagen van de norm. Hier is voor gekozen vanwege de leesbaarheid (naar de burger) en duidelijkheid (afstemmen betekent altijd verlagen van de bijstandsnorm).

Artikel 2. Mate van verlaging

In de Afstemmingsverordening zijn voor verschillende gedragingen die een schending van een verplichting betekenen, standaardverlagingen vastgesteld in de vorm van een vaste percentuele verlaging van de bijstandsnorm.

In dit artikel is de hoofdregel neergelegd. Deze bepaling brengt met zich mee dat bij elke op te leggen verlaging moet worden nagaan of gelet op de individuele omstandigheden van de betrokken belanghebbende afwijking van de hoogte en de duur van de voorgeschreven standaard verlaging geboden is. Afwijking van de standaard mate van verlaging kan zowel een verzwaring als een matiging betekenen.

De ernst van de gedraging komt tot uitdrukking in het standaardpercentage waarmee de uitkering wordt verlaagd. Wat betreft de beoordeling van de mate van verwijtbaarheid wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 4.

Matiging van de verlaging wegens persoonlijke omstandigheden kan bijvoorbeeld in de volgende gevallen aan de orde zijn:

- bijzondere financiële omstandigheden van de belanghebbende, zoals bijvoorbeeld hoge woonlasten of andere vaste lasten of uitgaven van bijzondere aard waarvoor geen financiële tegemoetkoming mogelijk is;
- sociale omstandigheden, waarbij de ten uitvoer legging van de verlaging onevenredig bezwarende gevolgen heeft of niet gewenste neveneffecten;
- bij een opeenstapeling van verlagingen van de bijstandsnorm: de zwaarte van het geheel van verlagingen is niet evenredig aan de ernst van de gedraging en de mate van verwijtbaarheid.

Het hebben van schulden is echter geen reden om tot matiging over te gaan.

Artikel 3. Het besluit tot opleggen van een verlaging

Het verlagen van een uitkering op grond van deze verordening vindt plaats door middel van een besluit. Tegen dit besluit kan een belanghebbende bezwaar en beroep indienen. In dit artikel is aangegeven wat in het besluit in ieder geval moet worden vermeld. Deze eisen vloeien rechtstreeks voort uit de Awb en dan met name uit het motiveringsvereiste. Het motiveringsvereiste houdt onder andere in dat een besluit kenbaar is en van een deugdelijke motivering is voorzien.

Artikel 4. Afzien van het verlagen van de uitkering

Afzien van verlagen (eerste lid)

Het afzien van het opleggen van een verlaging "indien elke vorm van verwijtbaarheid" ontbreekt, is overgenomen uit artikel 18 tweede lid WWB (respectievelijk artikel 20 derde lid IOAW en artikel 20 derde lid IOAZ). Aangenomen moet worden dat hiervan uitsluitend sprake is bij evidente afwezigheid van verwijtbaarheid (zie CRvB 24-07-2001, nr. 99/1857 NABW, LJN AD4887). Het is aan het college te beoordelen of elke vorm van verwijtbaarheid ontbreekt aan het betreffende gedrag. Is vanwege de afwezigheid van elke vorm van verwijtbaarheid afgezien van een verlaging, dan is het niet mogelijk om bij toepassing van recidive deze gedraging mee te tellen (zie artikel 14 van deze verordening). Is op grond van artikel 18 eerste lid WWB van een verlaging afgezien dan is daarin geen reden gelegen om de betreffende gedraging buiten beschouwing te laten in geval van recidive.

Een andere reden om af te zien van het opleggen van een verlaging is dat de gedraging te lang geleden heeft plaatsgevonden (verjaring). Omwille van de effectiviteit ("lik op stuk") is het nodig dat een verlaging spoedig nadat de gedraging heeft plaatsgevonden, wordt opgelegd. Om deze reden regelt artikel 4 eerste lid, onderdeel b van deze verordening dat het college geen verlagingen oplegt voor gedragingen als bedoeld in artikel 8,10 en 12 van deze verordening waarvan de constatering langer dan één jaar geleden heeft plaatsgevonden. Dit heeft tevens als voordeel dat een uitkeringsgerechtigde niet te lang in onzekerheid wordt gehouden over de vraag of de gemeente overgaat tot het opleggen van een verlaging.

Afzien van verlagen in verband met dringende redenen (tweede en derde lid)

In artikel 4 tweede lid van deze verordening is geregeld dat kan worden afgezien van het opleggen van een verlaging indien daarvoor dringende redenen aanwezig zijn. De verordening stelt een algemene verplichting tot het opleggen van een verlaging voorop. Uitzonderingen moeten echter mogelijk zijn indien voor de belanghebbende onaanvaardbare consequenties zouden optreden. Uit het woord "dringend" blijkt dat er wel iets heel bijzonders en uitzonderlijks aan de hand moet zijn, wil een afwijking van het algemene principe gerechtvaardigd zijn. Wat dringende redenen zijn, is afhankelijk van de concrete situatie en kan dus niet op voorhand worden vastgelegd. Er kan worden gedacht aan enerzijds een mindere mate van verwijtbaarheid ten aanzien van de gedraging en anderzijds aan de financiële of sociale gevolgen voor belanghebbende en/of diens gezin. Daarbij moet worden opgemerkt dat ernstige financiële gevolgen op zichzelf geen reden zijn om van een verlaging af te zien, aangezien dit inherent is aan het verlagen van een uitkering. Het doen van een schriftelijke mededeling dat het college afziet van het opleggen van een verlaging wegens dringende redenen is van belang in verband met eventuele recidive (artikel 4 derde lid van deze verordening). Het opleggen van een verlaging bij recidive is geregeld in artikel 14 van deze verordening.

Artikel 5. Schriftelijke waarschuwing

De verlaging wordt afgestemd op de omstandigheden van de belanghebbende. Indien daartoe een dringende reden aanwezig is, kan het college afzien van de verlaging. Daarnaast houdt het college rekening met de ernst van de gedraging in relatie tot de verlaging. Het college kan, indien het van mening is dat dit meer in verhouding staat met de ernst van de gedraging, besluiten geen verlaging toe te passen, maar te volstaan met een waarschuwing.

Een schriftelijke waarschuwing is geen verlaging. Dit wil zeggen dat bij herhaling van de gedraging een verlaging wordt toegepast.

Artikel 6. Ingangsdatum en tijdvak van een verlaging

Het opleggen van een verlaging vindt plaats door het verlagen van de uitkering. Verlaging van de uitkering kan in beginsel op twee manieren:

1. door middel van verlaging van het uitkeringsbedrag in de eerstvolgende maand(en);
2. door middel van een verlaging vanaf de datum van de ingang van de uitkering.

In het eerste lid is bepaald dat het opleggen van een verlaging plaatsvindt door middel van het verlagen van de uitkering in de eerstvolgende maand(en).

Dit houdt in dat een verlaging wordt opgelegd met ingang van de eerste dag van de kalendermaand, die volgt op de kalendermaand waarin het besluit bekend is gemaakt, voor zover er niet reeds een verlaging loopt. Voor de berekening van de hoogte van de verlaging moet worden uitgegaan van de voor die maand geldende bijstandsnorm.

Het tweede lid bevat een uitzondering op het voorgaande lid, waarbij sprake kan zijn van een tweetal situaties.

Indien belanghebbende ten tijde van de aanvraag een gedraging heeft gepleegd waarvoor verlaging aan de orde is, vindt deze verlaging direct vanaf aanvang van de uitkering plaats. Ook bestaat de situatie dat voorafgaand aan de nieuwe aanvraag de belanghebbende daarvoor ook een uitkering ontving en belanghebbende toen een besluit heeft gekregen, waarin een verlaging is opgelegd, en deze verlaging nog niet of niet geheel ten uitvoer kon worden gelegd vanwege de beëindiging van de uitkering. Als de periode tussen de beëindigingsdatum van de uitkering en de datum toekenning van de nieuwe uitkering niet meer dan 30 dagen bedraagt, dan wordt de verlaging direct bij aanvang van de nieuwe uitkering hervat.

Lid 3. Indien een verlaging is opgelegd, maar die wegens beëindiging van de bijstand niet meer kan worden uitgevoerd, herleeft indien de belanghebbende binnen 12 maanden na datum besluit tot opleggen van de verlaging terugkomt in de uitkering. Een termijn van 12 maanden is een redelijke termijn. Datum besluit tot oplegging verlaging blijft uiteraard bepalend voor de beantwoording van de vraag of er bij een volgende verlaging al dan niet sprake is van recidive.

Artikel 7. Berekeningsgrondslag

In dit artikel is het uitgangspunt vastgelegd dat een verlaging wordt berekend over de bijstandsnorm, waarbij de begripsbepaling zoals omschreven in artikel 1 tweede lid onder i van deze verordening wordt gehanteerd. De verlaging kan dus ook worden toegepast op de bijzondere bijstand indien aan een belanghebbende bijzondere bijstand wordt verleend met toepassing van artikel 12 en artikel 13, derde lid van de WWB.

Hoofdstuk 2. Niet nakomen van de verplichtingen met betrekking tot de arbeidsinschakeling

Artikel 8. Gedragingen

De artikelen 8 en 9 van deze verordening moeten in onderlinge samenhang worden gelezen. De verwijtbare gedragingen die zijn genoemd in artikel 8, zijn ondergebracht in categorieën. Aan die categorieën wordt in artikel 9 een gewicht toegekend in de vorm van een verlagingspercentage. De categorieën zijn gerangschikt naar toenemende zwaarte. Een gedraging wordt ernstiger geacht naarmate de gedraging meer concrete gevolgen heeft voor het niet verkrijgen of behouden van betaalde arbeid.

Artikel 9. Hoogte en duur van een verlaging

In dit artikel wordt gewicht aan de categorie, waaronder de gedraging valt, toegekend in de vorm van een verlagingspercentage alsmede de duur van de verlaging. Dit artikel heeft betrekking op de gedragingen zoals benoemd in artikel 8 van deze verordening.

Hoofdstuk 3. Overige gedragingen die leiden tot een verlaging

Artikel 10 geldt alleen voor de WWB omdat tekortschietend besef van verantwoordelijkheid in de IOAW en IOAZ geen grondslag vindt.

Artikel 10. Tekortschietend besef van verantwoordelijkheid

Aan de WWB ligt het beginsel ten grondslag dat eenieder in eerste instantie in zijn eigen bestaan(skosten) dient te voorzien. Pas wanneer dat niet mogelijk is, kan men een beroep doen op een uitkering. Hoofregel is dus dat iedereen alles zal moeten doen en nalaten om een beroep op een uitkering te voorkomen. Leidt een gedraging ertoe dat belanghebbende eerder, langer of voor een hoger bedrag is aangewezen op een uitkering, dan is veelal sprake van een tekortschietend besef van verantwoordelijkheid voor de voorziening in het bestaan.

Voorbeelden van dergelijke gedragingen zijn (als die er toe leiden dat belanghebbende eerder, langer of voor een hoger bedrag is aangewezen op een uitkering):

- het te snel interen van vermogen;
- het door eigen schuld verliezen van het recht op een inkomen al dan niet uit loondienst of een uitkering;
- het door eigen schuld te laat aanvragen van een voorliggende voorziening.

In dit artikel zijn de gedragingen, waarbij sprake is van tekortschietend besef van de verantwoordelijkheid van het bestaan, welke leiden tot een verlaging, limitatief benoemd. Tevens is in dit artikel per gedraging het verlagingspercentage en de duur van de verlaging benoemd.

Artikel 11. Zeer ernstige misdragingen

Onder de term 'zeer ernstige misdragingen' kunnen diverse vormen van agressie worden verstaan, zij het dat er sprake moet zijn van verwijtbaarheid en van gedrag dat in het normale menselijke verkeer in alle gevallen als onacceptabel wordt beschouwd. Het college kan alleen een verlaging opleggen indien er een verband bestaat tussen de ernstige misdrijving en (mogelijke) belemmeringen bij het vaststellen van het recht op een uitkering. De uitkering kan daarom alleen worden verlaagd wegens het zich zeer ernstig misdragen als dit heeft plaatsgevonden bij het niet, niet geheel of te laat nakomen van een (andere) aan de uitkering verbonden verplichting (zie bijvoorbeeld CRvB 06-07-2010, nr. 08/2025 WWB, LJN BN0660). Vandaar dat in dit artikel wordt bepaald dat de zeer ernstige misdragingen moeten hebben plaatsgevonden onder omstandigheden die rechtstreeks verband houden met de uitvoering van WWB, IOAW of IOAZ. Indien een belanghebbende zich zeer ernstig misdraagt, geheel los van een (andere) aan de uitkering verbonden verplichting - hij komt bijvoorbeeld uit eigen beweging stennis maken - dan is binnen de WWB (respectievelijk IOAW en IOAZ) tegen deze gedraging geen sanctie mogelijk.

Bij het verlagen van de uitkering in de situatie dat een belanghebbende zich ernstig heeft misdragen, zal gekeken moeten worden naar de ernst van de gedraging, de mate van verwijtbaarheid en de persoonlijke omstandigheden van de belanghebbende. Wat betreft het vaststellen van de ernst van de gedraging, kunnen de volgende vormen van agressief gedrag in een oplopende reeks (steeds ernstiger) worden onderscheiden:

- a. verbaal geweld (schelden);
- b. discriminatie;
- c. intimidatie (uitoefenen van psychische druk);
- d. zaakgericht fysiek geweld (vernielingen);
- e. mensgericht fysiek geweld;
- f. combinatie van agressievormen.

In het eerste en tweede lid wordt onderscheid gemaakt tussen de ernst van de gedraging; hetgeen leidt tot differentiatie van de hoogte van de verlaging. Daarbij is rekening gehouden met het psychische of fysieke effect dat het gedrag zal hebben op leden van het college of ambtenaren.

Gedragingen uit de categorieën a en b en kunnen leiden tot het verlagen van de uitkering met 50% gedurende een maand. Met een verlaging van 100% gedurende een maand in verband met gedragingen uit de categorieën c, d, e of f wordt de ernst en het effect van die gedragingen tot uitdrukking gebracht.

Voor het bepalen van de verwijtbaarheid van de misdrijving zal gekeken moeten worden naar de omstandigheden waaronder de misdrijving heeft plaatsgehad. In dit verband is het relevant een onderscheid te maken tussen instrumenteel geweld en frustratiegeweld. Van instrumenteel geweld is sprake als iemand het toepassen van geweld bewust gebruikt om een bepaald doel te bereiken (bijvoorbeeld het verkrijgen van een uitkering).

Agressie die ontstaat door onmacht, ontevredenheid, onduidelijkheid en dergelijke kan worden aangeduid met frustratieagressie. Het zal duidelijk zijn dat de mate van verwijtbaarheid bij instrumenteel geweld in beginsel groter is dan bij frustratiegeweld.

Een belanghebbende heeft ook een medewerkingsplicht jegens het UWV. Daarom kan geconcludeerd worden dat ook zeer ernstige misdragingen jegens (medewerkers van) het UWV, zouden kunnen leiden tot een verlaging van de uitkering op grond van de

Afstemmingsverordening. Het zich zeer ernstig misdragen jegens het college in de zin van artikel 18 tweede lid WWB omvat tevens het zich misdragen jegens een medewerker van het re-integratiebureau, omdat deze personen werken in opdracht van het college en de misdraging van negatieve invloed is op de op belanghebbende uit hoofde van de WWB rustende verplichting tot arbeidsinschakeling (zie Rechtbank Rotterdam 26-03-2008, nr. 07/1478, LJN BC9884).

Wanneer er sprake is van een reparatoire sanctie (verlaging) die door het college wordt opgelegd, bestaan er daarnaast de mogelijkheden van het strafrecht om zeer ernstige misdragingen te bestraffen. Dit geldt niet bij een punitieve sanctie, immers de belanghebbende kan niet twee keer voor het zelfde feit worden bestraft (*ne bis in idem*). In dit verband wordt opgemerkt, dat het doen van aangifte in het kader van het strafrecht een dringende reden kan vormen om af te zien van het opleggen van een verlaging met betrekking tot de zeer ernstige misdraging als verzwarende omstandigheid.

In dit verband zij tot slot enerzijds vermeld, dat de gemeente Bergen beschikt over een Agressieprotocol waarin nadere regels zijn opgesteld hoe in voorkomende gevallen met agressief gedrag dient te worden omgegaan.

Anderzijds dat het verlagen van de uitkering geheel los staat van het doen van aangifte bij de politie. Het college verlaagt de uitkering en zal de functionaris tegen wie de agressie zich richtte ondersteunen bij het doen van aangifte bij de politie.

Artikel 12 geldt alleen voor de WWB omdat niet nakomen van overige verplichtingen in de IOAW en IOAZ geen grondslag vindt.

Artikel 12. Niet nakomen van overige verplichtingen

De WWB geeft het college de bevoegdheid om belanghebbenden verplichtingen op te leggen die volledig individueel bepaald zijn. Artikel 55 WWB biedt daartoe de mogelijkheid en beperkt deze tot een drietal categorieën, te weten:

- verplichtingen die strekken tot arbeidsinschakeling;
- verplichtingen die verband houden met de aard en het doel van een bepaalde vorm van bijstand; of
- verplichtingen die strekken tot vermindering of beëindiging van de bijstand.

De hoogte van de verlaging is in dit artikel per categorie verschillend vastgesteld.

Omdat de verplichtingen die het college op grond van artikel 55 WWB kan opleggen een zeer individueel karakter hebben, kan het voorkomen dat de in de verordening vastgestelde verlaging niet is afgestemd op de individuele omstandigheden van een belanghebbende. Het is dan ook van belang dat het college altijd rekening houdt met de individualiseringsbepaling van artikel 18 eerste lid WWB. Deze bepaling verplicht het college de uitkering te verlagen op de omstandigheden, mogelijkheden en middelen van een belanghebbende. In individuele gevallen kan dus worden afgeweken van de in dit artikel vastgestelde verlaging.

Hoofdstuk 4. Samenloop en recidive

Artikel 13. Samenloop van gedragingen

De regeling voor de samenloop van gedragingen heeft betrekking op verschillende gedragingen van een belanghebbende die (min of meer) gelijktijdig plaatsvinden. De regeling geldt dus niet voor een bepaalde gedraging die verschillende schendingen van verplichtingen met zich meebrengt.

Bij een cumulatie van verschillende gedragingen, of een herhaling daarvan, wordt met inachtneming van artikel 2 van deze verordening de uitkering op een andere, passende wijze verlaagd. Het college heeft in deze situaties de mogelijkheid de uitkering in zwaardere mate te verlagen.

Indien sprake is van één gedraging die zowel schending van een in deze verordening opgenomen verplichting als schending van de inlichtingenplicht oplevert, kan de schending van deze verplichtingen niet gezamenlijk worden afgedaan, omdat schending van de inlichtingenplicht (wettelijk) is geregeld in de vorm van een bestuurlijke boete. In het geval zich de situatie voordoet dat er sprake is van samenloop tussen de bestuurlijke boete en verlaging dient het college in het individuele geval te beoordelen welke sanctie wordt opgelegd. Bij eendaadse samenloop ligt het voor de hand één sanctie op te leggen, waarbij de zwaarste sanctie wordt opgelegd, ongeacht of dit een boete of verlaging is.

Bij meerdaadse samenloop ligt het voor de hand de gedraging te sanctioneren door het opleggen van een bestuurlijke boete voor zover sprake is van een gedraging waarin ook een beboetbare gedraging zit. Daarnaast kan het college in dit geval nog een of meer verlagingen (op grond van de Afstemmingsverordening) opleggen, waarbij bij de hoogte van de verlaging zo nodig rekening kan worden gehouden met de boete en de eventuele andere verlagingen.

Voorbeeld

Bij de bepaling van de hoogte van de verlaging kan rekening worden gehouden met de op te leggen boete en eventuele andere maatregelen. Denk aan de situatie waarbij sprake is van een boetewaardige gedraging én twee keer schending van verplichtingen genoemd in artikel 8 van deze verordening. De grote van de sanctie moet wel in verhouding blijven staan tot de ernst van het complex aan gedragingen.

Artikel 14. Recidive

Indien binnen twaalf maanden na een eerste verwijtbare gedraging wederom sprake is van een verwijtbare gedraging, wordt de grotere mate van verwijtbaarheid tot uitdrukking gebracht in een verdubbeling van de duur van de verlaging.

Met de eerste verwijtbare gedraging wordt de eerste gedraging bedoeld die aanleiding is geweest tot een verlaging, ook indien wegens dringende redenen is afgezien van het opleggen van een verlaging. Is vanwege de afwezigheid van elke vorm van verwijtbaarheid afgezien van een verlaging, dan is het niet mogelijk om bij toepassing van recidive deze gedraging mee te tellen. Voor het bepalen van de aanvang van de termijn van twaalf maanden, geldt het tijdstip waarop het besluit waarmee de verlaging is opgelegd is verzonden.

Indien een belanghebbende na een tweede verwijtbare gedraging wederom verwijtbaar gedrag vertoont, zal de hoogte en de duur van de verlaging individueel moeten worden vastgesteld, waarbij gekeken zal moeten worden naar de ernst van de gedraging, de mate van verwijtbaarheid en de omstandigheden.

Artikel 15. Samenloop bij weigeren uitkering IOAW/IOAZ

Het college is op grond van artikel 20 IOAW respectievelijk artikel 20 IOAZ bevoegd de uitkering blijvend of tijdelijk te weigeren als een belanghebbende, kort gezegd, inkomen uit

arbeid had kunnen verwerven, maar dit nalaat. Dit is een discretionaire bevoegdheid van het college. De vraag of een verlaging moet worden toegepast, zal pas aan de orde komen als het college zich een oordeel heeft gevormd over de eventuele weigering van de uitkering. Deze beoordeling gaat in beginsel voor. Pas als het college concludeert dat van een weigering geen sprake is, wordt op grond van deze verordening een verlaging toegepast. Dit artikel is derhalve bedoeld om samenloop te voorkomen.

Hoofdstuk 5. Handhaving

Artikel 16. Oneigenlijk gebruik en misbruik van de bijstand dan wel de uitkering

Het college zorgt voor een rechtmatige en doelmatige uitvoering van de wet, door middel van handhaving en bestrijding van fraude alsook van misbruik en oneigenlijk gebruik van de wet.

Hoofdstuk 6. Slotbepalingen

Artikel 17. Onvoorziene gevallen

Dit artikel behoeft geen nadere toelichting.

Artikel 18. Overgangsbepaling

Uit het overgangsrecht in artikel XXV van de Wet aanscherping handhaving en sanctiebeleid SZW-wetgeving volgt dat in bepaalde gevallen de oude wet nog moet worden toegepast.

Artikel 19. Citeertitel

Dit artikel behoeft geen nadere toelichting.

Artikel 20. Inwerkingtreding

Dit artikel behoeft geen nadere toelichting.